



Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΡΑΝΟΡΘΟΣ βγαίνει τρίς φορὰς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 7-8 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄψω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνοντας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρῶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικά καὶ ὡς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίηση πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορὰ.

Βασιλέα,

Ὁ Λαός σου ἔμαθε πῶς πρόκειται ἀποφασισμένα νὰ πᾶς στὴ Ρουσία νὰ παρασταθῆς στὴ στέψι τοῦ συμπεθεροῦ μας αὐτοκράτορα τῆς Ρουσίας στὴ Μόσκα.

Καλό σου καταβόδιο.

Ἄλλὰ μάθαμε καὶ ἓνα ἄλλο, πῶς αὐτοὶ οἱ μασκαρομηδενισταὶ τῆς Ρουσίας, ἔχουν βουλή καὶ ἀπόφασι νὰ ἀνατινάξουν τὸ Κρεμλίνο, πού θὰ γίνῃ ἡ στέψις, στὸν ἀέρα, ἀν δὲν δώσῃ **Σύνταγμα** στὸ Λαὸ τῆς πρώτα ὁ αὐτοκράτορας.

Πήγαμε, ἀφοῦ δὲν θέλεις τὴ ζωὴ σου, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἀφήσης τὴ βασιλισσά μας καὶ τοὺς διαδόχους, καὶ ἔπειτα πήγαμε νὰ σκοτωθῆς ὄχι στὴ Μόσχα ἀλλὰ καὶ στὴ Ἀργκνιστάν.

Μιὰ φορὰ φωνάξαμε, θέλομε βασιλέα καὶ ἄς ἦναι καὶ ἀπὸ ξύλο, ἀφότους ἐδιώξαμε τὸν Ὅθωνα, δυνάμει τοῦ περὶ τύπου νόμου πού λέει:

Κάθε ξύλο ἄκαρπο, κόφτεται καὶ εἰς πῦρ ρίφτεται.

Ἐνεκα τούτοις ρίξαμε καὶ μεῖς τὸν Ὅθωνα ὡς ἄκαρπο ξύλο μαζὺ μὲ τὴν Ἀμαλία εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐξορίας καὶ τοῦ ἀποδείξαμε τὴν ἰσχὺς τοῦ Λαοῦ, εἰς τὴν ὁποία ἀπάνω στηρίζεσαι καὶ Σὺ καὶ ἔγραψες, σὰν κατεργάρος πού εἶσαι, ὅτι ἡ ἰσχὺς Σου εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Λαοῦ Σου.

Λοιπὸν, ἐπειδὴ ὁ Λαός σου σὲ ἀγαπᾷ, σὲ συμβουλεύει νὰ μὴ φύγῃς ἢ ἀν θὰ φύγῃς νὰ μᾶς ἀφήσης τὸ ἐλάχιστο τοὺς διαδόχους, γιὰτὶ αὐτοὺς κατεργάρος ὁ Τρικούπης σὲ προτρέπει σὺν βασιλίσει καὶ τέκνοις νὰ πᾶς στὴ Ρουσία γιὰ νὰ σὰς ξεμπερδέψῃ ὅλους μὲ τοὺς μηδενιστᾶς.

Ἐνεκα τούτοις καὶ δυνάμει τοῦ περὶ τύπου νόμου, ἐπειδὴ ἡ μεγαλειότης σου δὲν εἶσαι ξύλο ἄκαρπο σὰν τὸν Ὅθωνα καὶ Ἀμαλία, καὶ ἐπειδὴ μᾶς χρειάζεται ἀκόμα κἄμποσα χρόνια, ὡς καθὼς εἶπε καὶ ὁ Φιλήμονας μιὰ φορὰ στὴ βουλή, σὲ παρακαλοῦμε νὰ μὴ φύγῃς, ἢ ἀν θὰ φύγῃς, κάνε μας τὸ ἐλάχιστο μιὰ διαθήκη νὰ μᾶς χρίσεις τὸ Τατόι, τοὺς Πισταλιούς καὶ τὰ ἄλλα χτήματά σου, καὶ τότες πήγαμε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ.

Ἡμεῖς θέλομε τὸ καλό σου, ἀν δὲ δὲν τὸ θέλῃς Σὺ, κάνε ὅ,τι Σὲ φωτίσει.

Νίφτομε τὰς χεῖρας.

Καὶ εἶπε ὁ Δεληγιάννης

προχτὲς στὴ βουλή τάδε λέγει ὁ κύριος:

«Στὰ βασιλεία πού ἔχουν βουλῆς ἡ γνώμη τοῦ Λαοῦ εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία χρησιμεύει ὡς ὁδηγός. Αὐτὴ ὁδηγᾷ τὸν σχηματισμὸ τῶν κυβερνήσεων».

Ὁ Ντουζίνας πού τὸν ἔπερα ὡς βλάκκα, εἶπε:

«Ἡ βουλή δὲν πρέπει νὰ κλείνῃ τὴ μπόρτα τῆς βουλῆς κατὰ μούτσουνα τοῦ Λαοῦ, τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ τρέμῃ τὴν ὀργή».

Ὁ δὲ Ζυγομαχᾶς εἶπε:

«Ὅτι κατὰ τὸ Σύνταγμα, τοῦ ὁποίου ἡ διατήρησις εἶνε ἀναθεμένη εἰς τὴν φιλοπατρίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ἡ ἀστυνομία νὰ φυλακίζῃ καὶ χτυπᾷ πολίτας, διότι κατὰ τὸ Σύνταγμα, οἱ πολίταις ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ μαζεύωνται καὶ νὰ ἐκφράζουν τὰς ιδέας τους εἰς δημόσια μέρη ἡσυχα καὶ εἰρηνικά».

Ἀπάνω σ' αὐτὰ ὅλα λέω κ' ἐγώ, ὡς τελευταῖος πολίτης, ὅτι ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαλύσῃ τοὺς καπνοπώλας, ὅταν προχτὲς ἀσπλοὶ καὶ φιλήσυχοι πήγαμεν στὴ βουλή νὰ δώσουν τὴν ἀναφορὰ τους, παραπονούμενοι γιὰ τὸν βρῦ φόρο πού θέλει ὁ Καλλιγούλας νὰ τοὺς ἐπιβάλλῃ στὸ καπνὸ, καὶ ὁ ὁποῖος καταστρέφει καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς καπνοκαλλιεργητᾶς καὶ ὁλοκλήρους ἐπαρχίας.

Πρέπει νὰ ικανοποιηθῇ ὁ προσβληθεὶς βουλευτῆς Ζυγομαχᾶς, ὁ ὁποῖος παρενόηθη σὰν καλληχάρι ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Λαοῦ.

Πρέπει νὰ δοθῇ ἓνα μολύβι εἰς τοὺς αὐθάδεις ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθηκε μιὰ ἐξουσία καὶ νομίζουν ὅτι μὲ τὴν

εξουσία τους αυτή, μπορούν να υφίστανται τον Λαό; να τον δαίρουν και τον φυλακίζουν.

Η βουλή, αν ήναι βουλή, πρέπει να σκεφθεί, κατὰ κάλῃ ἀπάνω εἰς τὸ σπουδαιότερον αὐτοῦ ζήτημα, τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ πολίτη, όταν δὲ ἕνας βουλευτὴς προσβάλλεται προσβάλλεται ὅλη ἡ βουλή.

Αὐριο, κύριοι βουλευταί, θὰ ἦτε και σὲς πολίταις, αὐριο, κύριε διευθυντή, θὰ ἦσαι και σὺ πολίτης, αἱ τότε θέλετε, ἂν ἐγὼ ἦμαι διευθυντής, νὰ σὲς φυλακίσω και σὲς φυλακίσω ἴσα ἴσα ἀπάνω στό δικαίωμά σας;

Κινοῦμαστε, αἱ, κινοῦμαστε, και ἂν προχτε; οἱ κἀποπόλιδες ἦρθαν εἰρηνικῶς νὰ σὲς ἐκφράσουν τὰ πικρά πόνους και τοὺς φυλακίσαιτε, αὐριο μεθαῦριο δὲν θὰ ἐβη πλέον ἀσπλος.

Μὴ σπρώχνετε τὸ Λαὸ στήν ἐγκατῆ ἀπελπισία, διότι ὁ Λαὸς χτυπᾷ.

Και ἂν ὁ Λαὸς ὁ βάρβαρος τῆς Ρωσίας ἀνατιναίξη τὰ παλάτια τοῦ Τσαροῦ στὸν ἄερα, ἂν οἱ χαμυλιπασίδες ἐργατικὸς λαὸς τῆς Ἀγγλίας ἀνατιναίξη τὴ βουλή τῶν κοινότητων τὰ ὑπουργεῖα και τὰ δημοκρεῖα στὸν ἄερα, ἂν οἱ χτηνώδεις ἐργατικὸς τῆς Γαλλίας ἀντιστέκωνται ἐναντίον χιλιάδων στρατοῦ, ὁ ἑλληνικὸς χαμυλιπασίδης, ὁ ὁποῖος ἐλευθέρωσε μὲ τὸ αἷμά του αὐτὴ τὴ ψευτοελλάδα, ποὺ κατοικοῦμε, μπορεῖ νὰ κἀνη και ἄλλα θάματα.

Συμπολιταί, ὄχι, μὴ καταρεῖτε εἰς βιαία μέσα, ὄχι, σεβασθῆτε τοὺς νόμους, διατηρήσατε τὸ Σύνταγμα, μὴν ἀφήσετε νὰ καταπατηθῆ, διότι τὴν διατήρησά του τὴν ἀφιέρωσαν οἱ πατέρες μας εἰς τὴν φιλοπατρίαν μας.

Ἀπάνω εἰ τὴν ἐξέτασι τῶν δικαιωμάτων μας ἂν πρόκειται νὰ μᾶς βρῶν, νὰ τοὺς βιάσωμε και μεῖς, για νὰ μὴ μᾶς λέν πλέον χαμυλιπασί.

Ἄντεστε σὸ δίκαιο, ψιφῆμα τοῦ διαβόλου, και κοῖμα σὸ δόγμα μου, σεις δὲν εἰσαστε για τίποτα, καταντήσατε μακαράδες.

Για νὰ σὲς πῶ ἄλλοις, αὐτὰ ποὺ σὲς γράφω νὰ μὴ τὰ πᾶρετε για σωστά, γιατί ἂν κἀνετε τίποτα, μπορεῖ νὰ μοῦ πῆ ὁ Εἰσαγγελεὺς ὅτι ἐξεγείρω τὸ Λαὸ σε στάσι και τότε ἔχει νὰ δουλέψῃ Ἐχτο ποὺ θὰ πᾶρ ἀντάρα.

9 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Θ.

Ἐξοδὸς τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ.

Στὴ στιγμή εἶχαν μαζευτῆ ὅλοι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν κενόδοχο ποὺ ἦτανε τρωπαινοὶ οἱ ἐρωτοχτυπημένοι μας.

Πρῶτος ὁ γέρο πατέρας τῆς Νινίτας ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Βγάτε ὄζω, μακαράδες, μερμπάντες, ποὺ θέλετε νὰ ἀτιμάσετε τὸ ὄνομά μου.

Φτάνει και ἡ μάνα τῆς Νινίτας μὲ τὴ παντούφλα σὸ χέρι, τὴν ὁποία ρίχνει ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς κατὰ κεφαλα τοῦ Γαϊδουριάδη, ὁπότεν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς δούλας Πιτσούνας ποὺ ἔλεγε:

— Καλέ, τί φωνάζετε, ἐδῶ δὲν εἶνε κἀνεὶς, ἦτανε κἀνὸς ποὺ ἐβγαίνε ἀπὸ τὸ τσάκι, ποὺ ἔχω βάνει θερμὸ για τὴ μπουγάδα.

Τότες ἄρχισαν ὅλοι νὰ σταυροκοπιῶνται, και ἕνας μὲ τὸν ἄλλο νὰ χῶνῃ τὸ κεφάλι του μέσα σὸ καπνοδόχο για νὰ δῆ, τί διάβολο ἐγίναν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι ποὺ τοὺς ἐπίασαν ἐπ' αὐτοφῶρα τρωπαινοὺς και μέσα.

— Βρὲ, μὴν ἦτανε οἱ γάτοι και τοὺς πᾶραμε για ἀνθρώπους; λέει ὁ θυρωρὸς.

— Θὰ ἦτανε κἀμιὰ σκιά, λέει ὁ μάγειρας.

Φρόνιμα, λαέ, και ἂν πρόκειται νὰ κἀνετε τίποτα, σκοτᾷστε πρῶτον πρῶτον τὸν Καλλίμα, ἄλλα νὰ μὴ πῆτε πῶς σὲς τῶμα ἴω.

Τέλος πάντων, δηλαδὴ και σίγῃ σπάγχο, δὲν πᾶμε καλά.

Ἀρσάκειο

Αὐτὸ τὸ σχολεῖο τὸ πονᾷ, ὄχι γιατί εἶνε ὠμορρα κορίτσα μέσα, — γιατί και αὐτὰ μὲ βλάπτουν ὅταν τὰ βλέπω — ἄλλα διότι ἐκεῖ μέσα εἶνε κλεισμένη ὅλη ἡ ὑπαρξὶς τῆς Ἑλλάς.

Ἀπὸ και μέσα θὰ πάρωμε για γυναῖκα κορίτσι, και ὅταν τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶνε καλοαναθρεμμένο ἀπὸ τοὺς δασκάλους, δασκάλισσας και ἀπὸ τοὺς ἐργολάβους τοῦ δρόμου, κορίτσι πλέον θὰ πάρωμε ἢ κρεκ. . . και δὲν συμμαζεύεται;

Γι' αὐτὸ προτιμῶ κάθε τίμιος πατέρας; και ἀδερρὸς; νὰ συνοδεύουν σὸ Ἀρσάκειο τὰ κορίτσα και τῆς ἀδερρᾶδες τους, για νὰ μὴ τὸ κἀνουν στριφῶνα μερικὴς μερικὴς μαθήτραις μὲ τοὺς ἄχρειους ἐργολάβους τους, τὰς ὁποίας για νὰ μὴ τὰς ἐλθίσω, δὲν ἀνᾶφρω τὰ ὄνομάτὰ τους.

Εἶνε δὲ σωστὸ νὰ φορέσουν ὄλαις ἢ μαθήτραις ἢ ἐξωτερικαῖς μὴ φρεσὰ ὁμοιόμορρη, ἂν τὰ ἐσωτερικὰ κορίτσα, ὡς κἀθὼς εἶνε και τοῦ ὀρφνοτροφείου, γιατί ἔτσι δὲν θὰ ἦναι εὐκόλο νὰ γίνωνται λαθρεμπορία στριφῶνας, καθότι, ξέρω, ὅτι πολλὰκις φοραῖς, ὄχι τοῦ ἐξωτερικοῦ ἄλλα και τοῦ ἐσωτερικοῦ κορίτσα διεβάρησαν μέσα στῆς κρότσαις, και ὅτι πολλὰκις κυραῖς δασκάλαις μπάζουν τοὺς ἐργολάβους τους μέσα σὸ σχολεῖο, και φεύγουν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, και σέρνονται σὲν παληγογυναῖκες στῆς ἐξοχαῖς ὅπου βγάζουν τὰ μάτια τους.

Εἶνε πράγματα ποὺ συμβαίνουν και συμβῆκαν μέσα σὸ Ἀρσάκειο ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ περιδιαγράψῃ ἡ γλώσσα μὲ τὴ πέννα και εἶνε περιδιαντροπῆς, νὰ μᾶς μαθαίνουν και οἱ ὄζω ἑλληνες; και οἱ ξένοι. Ἐχω και ἄλλα νὰ περιδιαγράψω γιατί εἶπα, ὅτι τὰ κορίτσα ποὺ σπουδάζουν και μέσα, ἔχουν ἕνα παγίδι ἀπὸ τὸ πλευρὸ μας, και γι' αὐτὸ, ὅταν διαφθεῖρωνται τὰ κορίτσα πρέπει νὰ πινῆ τὸ πλευρὸ μας.

Ὁ κλητῆρας

ποὺ εἶνε σὸ σιδηρόδρομο Παλούκης ἔχασε τὸ πορτοφῶλι του,

— Χριστὲ και Παναγία μου, προσᾶθείτε ἡ μάνα τῆς Νινίτας, πῶς νὰ πιστέψω πῶς τὸ σπῆτι μας φαντάζει. Τώρα ἔγασα και τὴ παντούφλα μου ποὺ θὰ κἀκηκε κᾶτω στὴ φωτιά. Και τί ὄραια παντούφλα, ἔλα ντὲ τώρα, νὰ μείνω μὲ μὴ παντούφλα.

— Βρὲ γυναῖκα, εἶσαι και σὺ σὸ σωστὰ σου, λέει ὁ πατέρας τῆς Νινίτας; ἐμεῖς ἐδῶ παθαίνομε φοβερὸ ρεζιλιαῖς, ἡ κῶρη μας χᾶθηκε, και σὺ μοῦ κουβεντιάζεις για παντούφλαις.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογούμε, ἀφοῦ ἔφαξαν καλὰ καλὰ και ἀπελπιστήκαν πλέον, κατέβηκαν στὴ ταράτσα νὰ μοῦν σὸ σπῆτι.

Πᾶει πρώτη ἡ Πιτσούνα νὰ μπῆ μέσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ποὺ εἶχαν βγῆ και χτυπᾷ τὸ κεφάλι τῆς σὸ παραθυρόφυλλα, σπρώχνει, τίποτα, τὸ παράθυρο ἦτανε κλειστὸ.

Φτάνει και ὁ θυρωρὸς νὰ μπῆ και αὐτὸς ἄλλα τὰ ἴδια ἔπαθε, τὸ παράθυρο ἦτανε μανταλωμένο ἀπὸ μέσα.

— Ἐδῶ, εἶπε και πάλι ἡ μάνα τῆς Νινίτας; δὲν ἔχει ἄλλο, σὸ σπῆτι μας μπῆκαν βρουκόλακες.

— Τώρα, εἶπε ὁ γέρο πατέρας τῆς Νινίτας, εἶνε ποὺ θὰ ξεπαχιάσωμε ἐδῶ ὄζω στὴ ταράτσα, νὰ μᾶς φᾶρ τὸ ἀγιάζι, νὰ πλευριτώσωμε και νὰ πᾶμε κατὰ διαβόλου ὅλοι μας.

Τὰ ἔλεγε δὲ αὐτὰ, διότι ὕστερα ἀπὸ τὸ πᾶθημα ποὺ τοὺς συνέβηκε σπρώχνοντες τὴ μπόρτα τῆς κάμαρας και τὸ σωροκουβάλιασμα ποὺ ἔπαθαν ὅταν ἔσπασε ἡ πόρτα, κἀνεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ σπρώξῃ τὸ παράθυρο.

— Και τώρα τί μέλει γενέσται; Ἐρώτησε ἡ Πιτσούνα.

μὲ πενήντα δραχμαῖς μέσα και κᾶτι ἀπόδιες. Ὅποιος τὸ βρῆκε, ἂς κρητήσῃ τῆς δραχμαῖς, και ἂς στείλῃ τῆς ἀποδείξεις, ἢ ὁποίας στὸν εὐρετὴ δὲν χρῆσιμεύουν τίποτα, ἐνῶ σὸ φουκαρὰ τὸν κλητῆρα εἶνε χρεσίμας. Τῆς δέχομαι και ἐμένα ἂν μοῦ τῆς στείλουν και τοὺς δίνω και ἀπόδιες παραλαβῆς.

Ἐκεῖνος ποὺ μούστειλε

ἀπὸ τὸν Ἀράπη τοῦ Ναύσταθμου ἕνα γράμμα μὲ 5 δραχμαῖς μέσα, νὰ μοῦ γράψῃ τὸ ὄνομά του νὰ τοῦ στείλῃ τῆς 5 δραχμῶν, γιατί εἶπα μὴ φορᾷ, πῶς οὔτε διατριβαῖς ἀτομικαῖς δέχομαι, οὔτε παραδες πέρνω, ἐχτὸς τῶν γινωστοποιήσεων. Ὁ Παληάνθρωπος εἶνε τοῦ Λαοῦ και ὁ Λαὸς ποὺ δίνει τὴ πενταροῦλά του και τὸν πέρνει, ἔχει και τὸ δικαίωμα νὰ γράψῃ τῆς δωρεᾶς ὅ,τι θέλει, ἐχτὸς ἀτομικῶν.

Μούστειλαν ἕνα γράμμα

ποὺ γράφει μέσα μὴ μακαροδουλεῖα ποὺ συνέβηκε σὸ ξενοδοχεῖο τῆς Αἴγυπτου μὲ τὸ βουλευτὴ τῆς Καρδίτσας Α. Βασικράνη και μὴ κᾶποια Σοφία, ἄλλα ἐπειδὴ δὲν ἔχει ὑπογραφή τὸ φυλάξῃ σὸ τεπόζητο.

Κῆρυς διευθυντή

τῆς Ἀστρονομίας ποὺ πονᾶς τόσο για τὴν καθαριότης τῆς πόλεως μὲ τὸ δικαίωμά σου δὲν ρίχνεις ἕνα μάτι σὸ περιβόλι ποὺ εἶνε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ Θησεῖο νὰ δῆς τί βρώμα και ἀκαθαρσία βασιλεύει ἐκεῖ;

Πῆγαινε, καμῆνε Κοσονάκι, και πᾶς τοῦ Δήμαρχου, ὅτι εἶνε περὶ διαντροπῆς ἐκεῖνο τὸ περιβόλι ποὺ ἔκανε ἡ Ἀραλία μὲ τὸ αἷμά τῆς νὰ γίνῃ σήμερις βρώμας και δυσωδείας ἀποθήκη.

Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ τοῦ Θησεῖο περνοῦν τόσο περιηγηταί, εἶνε δὲ ντροπῆς νὰ βλέπουν αὐτὴ τὴν ἀθλιότης, ἢ ὁποία ἐχτὸς ποὺ βλάπτει τὴν ὑγεία τῆς πόλις, μᾶς κἀνει και ρεζιλιαδες σὸ μάτια τοῦ ξένου κόσμου.

Γι' αὐτὸ τὸ περιβόλι ἔγινε ἄλλοτε χαλασρὸς κυρίου και τώρα κατάντησε νὰ γίνῃ ἀποθήκη κάθε ἀκαθαρσίας. Για τὸ Θεὸ, στὴ Παναγία σας, δὲν εἰσαστε ἀνθρώποι και σεις, δὲν

— Μέλει γενέσται, ἀπάντησε ὁ γέρο πατέρας τῆς Νινίτας, ὅτι θὰ ψωφῶσωμε ἂν τὰ σκυλιὰ ἐδῶ ἀπάνω.

— Νὰ σπάσωμε τὸ παράθυρο, πετάχτηκε και ἀπάντησε ἡ μάνα τῆς Νινίτας.

— Μὰ πᾶς νὰ τὸ σπάσωμε, μωρὲ γυναῖκα, ποὺ ἐδῶ χρειάζεται δύναμις και δύναμις, θέλεις νὰ πᾶωμε ὅ,τι και στὴ μπόρτα, νὰ σκοτωθῶμε ὅλοι;

— Και τὸ λοιπὸν ἐδῶ θὰ πεθᾶνωμε τόσο ἀνθρώποι τὴ νύχτα;

— Ἐγὼ λέω, νὰ βᾶνωμε τῆς φωνᾶς, εἶπε ὁ θυρωρὸς, νὰ ἀκούσῃ ἡ ἀστυνομία και νὰ ἐβῆ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ.

— Νὰ γίνωμε δηλαδὴ ρεζιλιαδες σ' ὅλο τὸ κόσμο και νὰ μᾶς μάθουν ὅσοι δὲν μᾶς ἔμαθαν;

— Ἀμ' λοιπὸν τί θὰ κἀνωμε;

— Σταθῆτε, εἶπε ἡ Πιτσούνα, νὰ τοὺς παρακαλέσωμε νὰ μᾶς ἀνοίξουν. Κι ἄρχισε νὰ λέη. — Νινίτσα, αἱ Νινίτσα, ἔλα, καμῆνη νὰ μᾶς ἀνοίξῃς, δὲν λυπάσαι τὸν πατέρα σου ποὺ ἔχει ρεματισμοὺς και ἡ ἀρρωστήσῃ αὐριο; — Ἐλα, καλὸ μου κορίτσι, ἄρχισε νὰ λέη ἡ μάνα τῆς Νινίτας, ἔλα νὰ σὲ χαρῶ ἀνοίξῃς και σοῦ τὰ συγχωρᾶμε ὅλα. Ἐλα, μὴ μᾶς παιδεύετε, ἔλα ποὺ νὰ ζήσετε χίλια χρόνια.

Ναί, ποὺ εἶνε φωνὴ και ποὺ ἀρῶσις ὡς ποὺ ὡς τὸ τέλος τοὺς ἐπίασε ἡ ἀπελπισία και ἄρχισαν νὰ κλωτσῶν τὸ παράθυρο ὡς ποὺ τὸ ἔσπασαν.

Ρίχνονται ὅλοι μέσα.

— Κλειστέτε τῆς κάμαρας, φωνάζει ὁ γέρος νὰ μὴ μᾶς φύγουν.

ἔχετε κομμάτι φιλοκαλία ἀπάνω σας, μόνο θέλετε νὰ μᾶς πεθᾶνετε χωρὶς δῆλο και παπᾶ;

Παρὰ νὰ ἔχωμε ἕνα περιβόλι για ἀκαθαρσιῶν ἀποθήκη, δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τὸ πουλήσῃ τὸ δημόσιον για οἰκόπεδα ἢ ὁ δῆμος ἂν ἦναι τοῦ δήμου, και νὰ ὀφεληθῶμε και τις;

Δὲν βλέπετε ποὺ καταντήσαμε; Πρόπερσιν εἶχαμε τὸ τύφο, φέτος τὴ βλογιά, και Κύριος εἶδε τί μᾶς περιμένει τὸ κλωκεῖρι, ἴσως κἀμιὰ πακνούκλα, κἀμιὰ χολέρα, κἀμιὰ σκοροδούλα, κἀνενα θανατικὸ, ὡς ποὺ νὰ καταντήσῃ νὰ ρημάξῃ ἡ Ἀθήνα, και ἀντίς νὰ ἐρχονται, ὅπως ἐρχονται νὰ κατοικῶν οἱ ὄζω ἑλληνες ἐδῶ, θὰ φύγουν και αὐτοὶ ποὺ εἶνε σήμερα και θὰ μείνωμε τρεῖς κι ὁ κοῦκος, ὅπως εἶμαστε και προτῆτες.

Κἀνετε καλὰ μὲ τὸ κεφάλι σας, ὡς ποὺ νὰ φᾶτε τὸ κεφάλι σας και μείνετε χωρὶς κεφάλι, ὅπως ζητᾶτε νὰ φᾶτε και τὸ δικὸ μας τὸ κεφάλι.

Τί ἄλλο νὰ σὲς πῶ ἀπὸ βλαστήμας, ἐμᾶλλιασε ἡ γλώσσα μου ὑβρίζωντάς σας, ἄλλα σεῖς ὅσο πᾶτε και χειρότεροι γίνεστε.

Ὅρισε λοιπὸν μὴ πεντάφα μὲ τὰ δύο μου χέρια, και ἄλλη μὴ μὲ τὰ ποδάρια, νὰ και μὴ σβερακὶ σὸ ἄερα, νὰ και ἕνα τριῶμο σὸ κουτουροῦ και ὅπου σὲς τύχει, θέλετε και μπάτσους; νὰ και μπάτσους, κατὰ φαντασία, νὰ και μὴ γροθιά παραπάνω. Σὲς ἄρεσε; Τώρα ποὺ σὲς σάπισα σὸ ζῦλο, σὰ θέλετε μὴ βᾶνετε γνῶσι.

Ἄχ, μωρὲ και νὰ ἤμουνα Ἡρακλῆς Ἡρακλῆς, και νὰ σὲς ἐπίανα μὲ τὸ βουρδουλὰ ποὺ κρατοῦν κἀμιὰ φορὰ οἱ κλητῆρες, και νὰ σὲς ἔκανα παστρουμά.

Πρὸ ἀδερρὸς Δήμαρχε,

τοῦ Περαῖα τί μακακαλίγια εἶνε αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν στὴ γειτονιά σου.

Μαζεύτηκαν, λένε, κᾶτι παστρικαῖς μέσα σὸ σπῆτι ποὺ κατοικεῖ ὁ Ἀθανασιάδης, και δὲν ἀφίουν οὔτε τὴ γειτονιά ἡσυχη, οὔτε νικοκυρὰ στὴν ἰσυχία τῆς ἀπὸ τῆς βρισκῆς και τὰ ἀσχημοκαμώματὰ τους.

Και ἄνεκ, κύριε ὑπακτούμε τοῦ Περαῖα, ποὺ κἀνει τὸ στρα-

— Ἐνοιά σου, ἀπάντη ὁ θυρωρὸς, και τὸ κλειδὶ τῆς ζωπορτας εἶνε δῶ.

Ἀρχίζουν τὴν ἐρευνα, ψάχνουν τὰ κρεβάτια τῆς κουζίνας, τὰ πλυσταριά, τὴν αὐλή, τῆς ντουλάπες και δὲν βρίσκουν οὔτε ἴχνος ἀνθρώπου, φαντασῆτε ὅτι πῆγαν και ἐψαχναν και τὸ ἀναγκαῖο αὐτὸ ἀκόμα, ὁ γέρο πατέρας μάλιστα τῆς Νινίτας, εἶχε πᾶρει και ἕνα κουμποῦρι, εὐκαρῆ και πῆγαινε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ μάγειρα, νὰ τοὺς σκοτώσῃ ὅπου και ἂν τοὺς εὔρισκε. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ Πιτσούνα κρατοῦσε τὴ σκούπα ἀπὸ τὸ κᾶτω μέρος, νὰ τοὺς δῶσῃ, καθὼς ἔλεγε σὸ κεφάλι μὲ τὸ κεφάλι τῆς σκούπας, ὁ θυρωρὸς δὲ πάλι κρατοῦσε τὸ κλειδὶ τῆς ζωπορτας ὁλόρθη σὰ κουμποῦρι νὰ τοὺς σκοτώσῃ μ' αὐτὸ, ὅπου τοὺς εὔρισκε, και ἡ μάνα τῆς Νινίτας βαστοῦσε και τὴ δεύτερη παντούφλά τῆς μὲ ἀπόφρασι νὰ τὴ θυσιάσῃ και αὐτὴ δαίρνοντας τοὺς ἐρωτοχτυπημένους, μας και ὁ μάγειρας δὲν πῆγε πᾶρα κᾶτω, γιατί κι' αὐτὸς κρατοῦσε τὴ κουτάλα σὸ χέρι και ἀνασκουμπωμένος τριγύριζε σὰ θεριὸ ἀνῆμερο.

Ἡ Πιτσούνα πῆγε τέλος πάντων σὸ πλυσταριὸ και βλέπει τὸ κᾶζάνι τῆς ἀναποδογυρισμένο και τὴ φωτιά σβυστῆ ἀπὸ τὰ νερὰ ποὺ ἦτανε χυμένα και φωνάζει,

— Ἐδῶ εἶνε, τοὺς τσικώσωμε.

Τρέχουν ὅλοι στὴ κουζίνα και στρωμόνονται μέσα. Φάχνουν, ξαναψάχνουν, σήκωσαν τὸ κωφίνι τῆς μπουγάδας μᾶς κ' ἦτανε ἀπὸ κᾶτω, ἄλλα τοῦ κᾶκου. Ὁ μάγειρας ἔψαχνε ἀκόμη και τῆς σκάφαις.

Ἐπὶ τέλους ἀνακάλυψαν ὅλο τὸ θάμα πῶς συνέβηκε και τὸ ἴππο θὰ σὲς πῶ αὐριο.

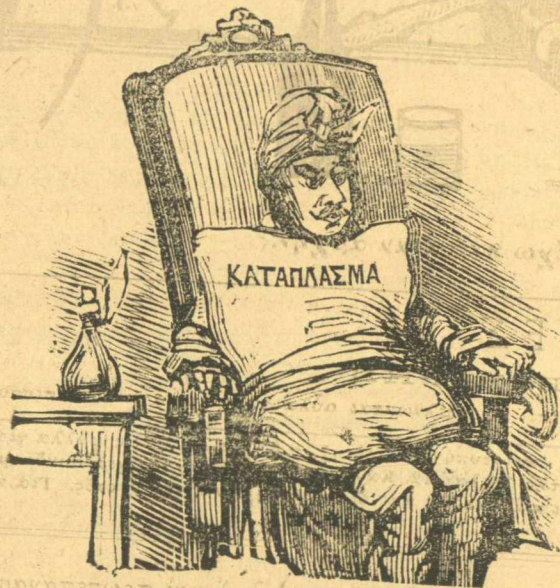
Εὐ, πού νά στραβωθῆς και νά μὴ βλέπης τί σοῦ γίνεται, ἔχω
πολλά ράμματα γιὰ τὴ γούνα σου, γιὰ νά μάθης, τὰ τρία
ἄλλα μὴ και κάκπα δὲν σχηματίζουν πάντοτε τὴν ἀμάκα.

Κακὰ στὰ μευτρά σου λοιπόν. Πῶς εἶπες; Δὲν φτάνουν;
Αἶ μὰ, κύριέ μου, αἶμα νά σέ πάη, ἐγὼ δὲν ἔχω σκοπὸ νά
γίνω σκουπιδιάρης γιὰ νά σοῦ χῶσω μέσα στῆς ἀκαθαρσίαις

Εἶχα σκοπὸ νά σοῦ στείλω ἕνα ἔψιμο, ἀλλὰ ἀντὶς γι'
αὐτὸ πάρε ἐπὶ τοῦ παρὼν μιὰ τύφλα και σὺ στὰ μούτρα σου.

Νὰ, ὄριστε, ἂν δὲν σοῦ φτάσῃ και δὲν εἶσαι ἱκανοποιημέ-
νος, πές μου νά σοῦ στείλω κι' ἄλλαις μούντζες, τί θὰ χάσω;

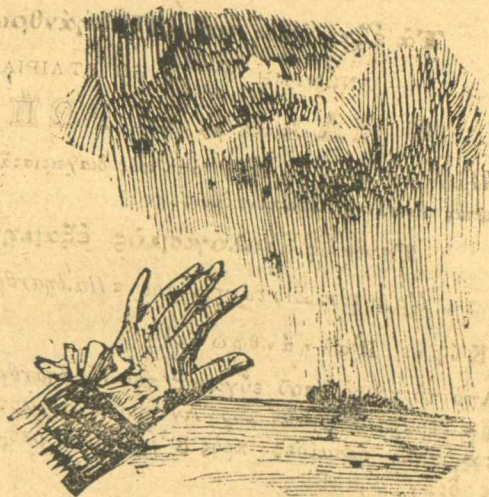
Μόνον τὸ χέρι μου θ' ἀνοιξῶ και θὰ σοῦ δώσω τὸ πρῶτο λα-
χεῖο τῆς μούντζας, γαῖδαρε, ὅπως ἦσαι και δὲν φαίνεσαι. Ἐλα
τόρα μὴ θυμῶνῃς και σοῦ χωρατεύω. Διόξετες, διάβολε, διό-
ξετες τῆς παληγουναῖκες.



Μπλάστην δαυμένου βορ.λεντοῦ.



Πῶς κάνουν οἱ καπνοπώλιδες στὴ βουλῆ, ἔταρ ψηφίσθη τὸ
νομοσχέδιο.



Ὅσο καπνέ.



Ὁ διάβολε, αὐτὸς ποῦ φομαῖε κιὲ πάνω θὰ ἦναι χάρερας
Θεός.



Και τίρα τί θὰ κάνουμε, θὰ τὸν κόψουμε τὸν καπνὸ;
— Θὰ τὸν κόψουμε σύριζα.

Ρίξουμε τὰ δίχτυά μας

μέσα στὸ Ἀμαλίειο Ὁργανοτροφεῖο και γραπώσαμε κάτι μα-
ρίδες, τῆς ὁποίας αὔριο τῆς ξεροτιγανίσουμε μὲ τ' ἀλατάκι
τους και χωρὶς ἀλεύρι.

Μὰ παντοῦ ἡ γαῖδουροσύνη νά βασιλεύῃ, κεντεύουμε νά ἀ-
παγαῖδοροθοῦμε ὅλοι.